

szám.

lem-

ikát,
skép
mi-

az a
ának,

Paris-
átok,
gazán

elsá-
tud-
négis
azt
k jó
redett
mint

én is
am is
mit

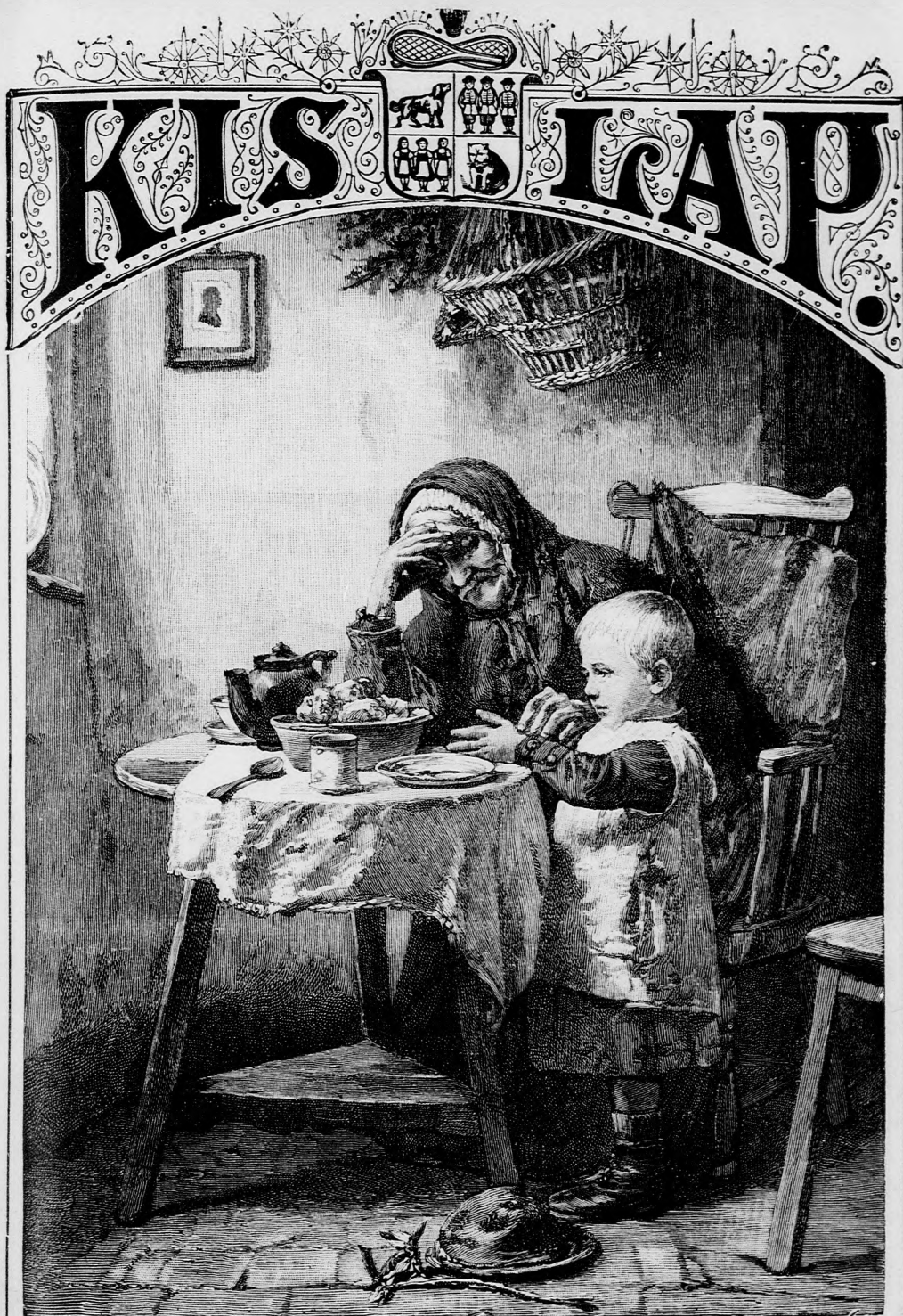
endve

leszek
yebet.
k eb-
lábá-
asztán
ta. S
gy ez
szülei-
k vele.
y-dok-
ította

velünk
t meg-

bácsi

m-épület.
a.

AZ ÁRVA. (Lásd a 334. lapon.)

XXXVIII. kötet, 21. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. május 25-én.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AR KÉSŐ volt menekülni. Ugy is hiában lett volna, mert hiszen a bácsi látta, hallotta. Szegény Rudi bizony még akár azt is jobb szeretette volna, ha valóságos rablógyilkossal áll szemben, mint hogy így csuffá legyen a nagy lármájával. Kivált mikor a zajra egymásután nyíltak az ajtók s előjött Dorina is, az öreg Ambrus és végre még Gyula is, aki szintén kíváncsi lett, csakugyan valami borzasztó dolog-e amit Rudi fölfedezett. Ott álltak mind az egész háznépe és bámultak egymásra, hogy hát miért vannak ott.

— Mi történt, apuskám? szólalt meg Dorina. Micsoda zaj volt itt?

— Azt voltaképen magam is szeretném tudni, felelé Lőrincz bácsi. Az imént, hogy oda fönt elvégeztem a dolgomat, jövök le, hogy lefeküdjem, hát egyszerre csak ez a ficzkó orditozni kezd rám, hogy »tolvaj, rabló!«

— Hát... hát én... azt hittem, hogy valaki betört, az jár... hebegte Rudi.

— Ne fecsej! Mi gondod rá, ki jár itt? A te dolgod az volt, hogy lefeküdjél és aludjál. De így jár az ember, ha ilyen garabonciásokat fogad a házába!

— No, no, kedves apuskám, csitítá Dorina. Hiszen bizonyosan jó szándékból tette.

— Csakugyan, még engem is hívott, bizonyítá Gyula. Azt hitte, valaki betört és a bácsi kincseit akarja elvinni.

— Nagyon szép. Hát ha te is tudtad te mért nem lármáztál?

— Én nem hittem...

— Mért nem hitted?

— Ugy gondoltam, a bácsi jobban tud az efféléről gondoskodni, mint mi.

— No ha gondoltad, mért nem magyaráztad meg ennek a szeleverdinek? De most aztán pusztuljatok innen, vissza az ágyba. És ha még egyszer lefekvés ideje után kint talállak, azon módon kiteszlek a házból. Elég, ha nappal lábatlankodtok, legalább éjjel legyen nyugalom.

Rudi nagyon lekonyult fejjel sompolygott vissza, de még Gyula is röstellte a dolgot, mert kénytelen volt belátni, hogy a bácsinak egy kicsit igaza van. Rudi nem látta be olyan nagyon. Mert hát mit járkel Lőrincz bácsi késő éjjel ide-oda a házbán? És ugyan miért haragszik, ha éjjel látja valaki? Talán éppen akkor végzi oda fönt a titkos műhelyében az ő titkos mesterségét. Persze, azt nem szeretné, ha ebben meglesné valaki.

Másnap reggel ugyancsak szepegtek a fiuk, hogy miképen fognak Lőrincz bácsi elé lépni. Szerencsére azon kezdődött a nap, hogy nem is látták a bácsit. Dorina pedig csak olyan vidám volt, mint máskor, sőt nagyot nevetett, mikor az éjjeli kaland szóba került.

— Nem sikerült a tolvaj fogás, Rudikám, de hát azért se baj. Ne félj, atyám nem haragszik, ma reggel maga is nevetett, hogy őt a saját házában tolvajnak mondták. No, jobb is lett volna, ha előre figyelmeztetlek, hogy éjjel gyakran fogtok lépteket hallhatni, mert atyám rendesen késő éjjelig fenn van.

Gyula nem akart kérdezősködni, mi dolga van a bácsinak késő éjjel? Rudi pedig azért nem kérdezte, mert ugyis tudta. Most már bizonyos, hogy Lőrincz bácsi valami borzasztó, titkos mesterséget űz. Természetes, hogy az ilyen varázsló-mesterséghez legjobb a csöndes sötét éjszaka.

Tulajdonképen szerette volna ezt meg is mondani Dorinának. De Gyula bizonyosan megint csak nevetne rajta és akkor Dorina is könnyen eltagadna mindent. Majd máskor, jobb alkalommal hozza szóba.

Most úgy sem volt rá idő, mert Dorina figyelmeztette őket, hogy mindjárt indul velök, elvezeti őket a muzeumba, aztán megnézik a várost. Ez aztán hamar kivert fejökből minden más gondolatot.

Mikor aztán ott voltak a gazdag, nemzeti muzeumban és bámulták a sok szép és érdekes tárgyat, végkép el is felejtették az éjjeli kis eseményt. Hát még mikor aztán kijöttek onnan és a zsigongó utczákon jártak, bámulva a boltok ablakaiban a sok gyönyörű holmit.

— Vehetnénk is valamit, mondá Rudi.

— De van-e pénzed? kérdé Dorina.

— Van bizony! Nincs éppen nálam, a mama Gyulára bizta, hogy ő hordja a tárczájában... de a fele az enyém. Tudod mit, Gyula? Vegyünk közösen valamit mamánknak, meg a kis leányoknak.

— Nem bánom.

— Hagyjátok azt még, inté őket Dorina. Még nagyon sokat fogtok itt látni egyebet, szebbet is, és később talán jobban tudtok választani. Még megbánnátok,

hogy hirtelenkedve mindjárt az első napon tul adtatok a pénzeteken.

Ezt belátták és nem is fogtak hozzá a vásárláshoz.

Mikor haza értek, a szomszéd háznál ismét több munkást láttak.

— Csakugyan rendezik, tatarozzák a házat. Már csakugyan szeretném tudni, ki költözik ide? Remélem, jó szomszédot kapunk, mondá Dorina.

A fiuk nem sokat törődtek ezzel. Ugy el volt foglalva az elméjük azzal a sok széppel, amit láttak, de meg úgy el is fáradtak a sok járásban, hogy egyelőre nagyon csöndesek maradtak, éppen a minőknek Lőrincz bácsi kívánta. Ebéd után Gyula azon törte a fejét, hogy valami olvasni valót köllene keríteni.

— De már én bizony nem olvasok! Elég volt az iskolában. Inkább valami más mulatságot keresek.

Gyula azonban megkereste az öreg Ambrust és vattatni kezdte, nincs-e a bácsinak olyan könyve, melyet el lehetne kérni olvasásra.

— Van biz' ott elég, de nem fogja oda adni. Mondta nekem, vigyázzak, nehogy az ifiurak oda férjenek a könyvekhez, mert bizonyosan összetépiük, amit a kezökbe kapnak.

— Dehogyan tépem! Ugy szeretnék egy kicsit olvasgatni... kimennék a kertbe amoda a nagy fák alá arra az árnyékos lóczára.

— Az szép hely. De én könyvet nem adhatok. Hanem Dorina kisasszonynak is van könyve elég. Tőle talán kaphat.

Ebben nem is csalódott, mert Dorina mindjárt előkeresett egy szép történet-

könyvet s Gyula jókedvűen indult kifelé. A tornáczon, éppen a lépcső aljában, azt vélte hallani, hogy Rudi kiabál oda fent. Hallgatózott, de azután nem hallott többé semmit.

— Bizonyosan tévedtem, nem Rudi volt. Mit is kiabálna ott fönt, mikor tudja, hogy a bácsi ezt nem szenvedheti.

Kisétált, leült az árnyas helyen levő lóczára, aztán kedvére olvasgatott. Nagy idő telt bele, míg a könyvnek a végére jutott. Ekkor aztán vissza vitte Dorinának, ki a maga csinos szobájában dolgozott. A könyv átadása után azonnal távozni akart, hogy ne zavarja Dorinát; de ez ott marasztalta.

— Mért ne maradnál kissé itt? Vagy nem tetszik neked az én szobáskám?

— Oh dehogy! ...MAGASAN A KERITÉSEN. (Lásd a 336. lapon.)
Hiszen nagyon szép.

— No's, akkor hát maradj. Ugy is beszélni akarok veled valamiről... arról, hallottad-e te már azt, hogy az én atyám és a ti atyátok alig-alig látták egymást és nem is voltak valami nagy barátságban?

— Oh igen, hallottam. Mondta anyáskám, hogy ez éppen onnan volt,

mert nem találkoztak. Ha Lőrincz bácsi jól ismerte volna az én jó atyámat, bizonyosan nagyon szerette volna.

— Magam is azt hiszem. Amit eddig tudok róla, abból már bizonyos, hogy atyád nagyon kedves és nemes szívű ember volt. De most arra akarlak figyelmeztetni, hogy a bácsi előtt egyelőre ne emlegesd az atyádat... majd később rá kerülhet a sor, majd ha jobban fog ismerni

téged... akkor belátja, hogy tévedés volt az egész, csak sajnálhatjuk.

Gyula néhány pillanatig mélyen elgondolkodott, aztán nyugodtan szólt:

— Nem igen értem ugyan, de hát azért legyen úgy amint kívánod. Neked jobban kell tudnod, ámbár nekem meg roszul esik, ha jó atyámról nem beszélhetek.

— De igenis beszélhetsz én velem, sőt én nagyon szeretek mentül többet hallani róla. Mert már úgy félig-meddig szinte úgy tetszik, mintha ismertem volna és igazán megszerettem abból, amit már tudok róla. Tőled pedig bizonyosan még többet tudok meg, mert úgy gondolom, te voltál a kedvence és talán egy kicsit el is kényeztetett.

Gyula
csöpp
sen s
mond
a leg
tatno
volt, n

tem, k
miféle

nagyon
féle p
tudom
funak
majd

— Oh dehogy! Ellenkezőleg! felelé Gyula mosolyogva. Apácska bizony egy csöppet sem kényeztetett, sőt meglehetősen szigorú volt hozzám. Mindig azt mondta, hogy én vagyok testvéreim közt a legnagyobbik, tehát jó példát kell mutatnom. Az pedig sokszor kissé nehéz volt, mert hisz' én szintén bele bonyolód-

tam holmi pajkos csínyekbe. Akkor aztán kikaptam.

— No, de nem nagyon!

— Oh nem! Azaz hogy mégis... mert apácska olyankor igen komolyan megmagyarázta nekem, milyen oktalan-ságot követtem el s mit kellett volna jó-
ra való fiúnak tenni. Ezt aztán ugy röstel-

...NAGY JÓ KEDVVEL MEGINDULTAK. (Lásd a 337. lapon.)

tem, hogy inkább elviseltem volna akár-miféle más büntetést.

— De ez talán mégis jobb volt így.

— Magam is azt hiszem. Most már nagyon örülök neki, mert leszoktam sok-féle pajkosságról és most már csakugyan tudom, hogy nekem, mint legnagyobbik fiúnak arra kell gondolnom, hogy idővel majd segítségére legyek édes anyámnak.

Ha szegény jó atyám nem vezet jóra, bizony bajom lett volna most is az iskolá-ban, s rajzolással, pingálással töltöttem volna el minden időmet.

— Miért? Azzal szeretsz foglal-kozni?

— Persze... azaz csak szeret-tem... most már nem teszem, csak úgy néha, mikor éppen időm van rá. Atyám

sokszor mondta, hogy olyat kell tanulni, amiből meg lehet élni, nem pedig kedvtöltéssel vesztegetni a napot, mert az nem hoz semmit a konyhára.

Dorinát ez, ugy látszik, nagyon érdekelte s éppen készült mondani valamit, mikor nagy sebbel-lobbal rontott be Rudi. Szinte fehér volt, nem is sápadt és még reszketett a hangja, amint izgatottanmondá:

— Jaj, csakhogy ide jutottam!

— No, mi a baj? kérde Dorina. Egészen olyan vagy, mint aki holtra ijedt.

— Meg is ijedtem... nem tagadom... más is megijedt volna a helyemen... mert most már láttam... most már világosan láttam... bizonyosan tudom, akárhogy tagadjátok is.

— Mit láttál? Mit tagad itt valaki?

— Azt láttam... igen, tudom bizonyosan... hogy a bácsi... éppen most is a... a varázsló mesterséget űzi...

Gyula boszankodva nézett öcsésére, aztán aggódva pillantott Dorina felé, de ez nagy jó kedvvel kaczagott és kérde:

— És ugyan, kedves Rudikám, hogyan fedezted föl ezt a borzasztóságot?

— Oh, egészen véletlenül... a szobánkba akartam menni és amint az emeletre értem, véletlenül fölfelé pillantottam... és ott... ott láttam, amint a bácsi némán, szigoru képpel integett valakinek, és aztán láttam azt is, kinek... egy rettenetes pánczélos óriás... szakasztott olyan, amelyet a muzeumban látunk... igen... bizonyosan valami őskori vitéz támadt föl... ott járt... hadonázott borzasztó dárdájával...

— És aztán mit csináltál?

— Hát... ijedelemben fölkiáltottam... és amint aztán újra föltekintettem, már nem láttam semmit... már eltűntek, mint a pára...

— Aztán nem láttad többé?

— Dehogy láttam! Beszaladtam a szobámba és magamra csuktam az ajtót. Vártam Gyulát, hogy talán előjön és tud valamit... de nem jött... hát most kiszöktem és itt vagyok.

— És nem történt semmi egyéb veszedelem? Bizony, Rudikám, nagyobb vitéznek hittelek.

— Nem is félek én akármitől, de már azt szeretném látni, ki szeretne fényes nappal ilyen csodálatos alakokkal találkozni!?

Gyula szintén gondolkodásba esett egy kicsit. Eszébe jutott, hogy csakugyan hallotta Rudi kiáltását. Amit most beszélt, azt persze nem igen tudta elhinni; de azt sem igen tudta, mit gondoljon igazán. Leginkább megnyugtatta az, hogy Dorina olyan jóízűen nevetett, hogy szinte a köny is kicsordult a szeméből. Csakhogy Rudit ez még inkább boszantotta.

— Persze, nevetsz, mert te már szokva vagy hozzá. De hát ha nem ugyan, amint mondtam, hát magyarázd meg, mi volt az?

Erre aztán Dorina kissé komolyabban felelt:

— Megtehetném, de atyám nem akarja. Azt pedig megtanultam, Rudikám, hogy az atyám parancsait tisztelem. Te is tedd meg azt, amit tőletek kíván, hogy ne

A közönség legkisebb tagja, Lajos, kandiságától ösztökélve, elhagyta helyét; de mikor közel talált menni az állatseregletéhez, a menaszériástól oly rendre-utastást kapott, hogy szépen vissza somfordált s a helyére csücsült.

Testvéreihez fordulva, emelt hangon végre így szólt Nándor:

— Van szerencsém önök előtt, hölgyeicskéim és uracskáim, összes állataimat bemutatni. Méltóztassék elhinni nekem, hogy én nem vagyok holmi közönséges, mindennapi állat-szelidítő. Nem lehet az én seregletemmel össze hasonlítani sem azt, amely a hippodromban *) sem azt, amely a saint-cloudi **) országos vásáron látható, ahol azt a jó mézes kalácsot kapni. Mihelyt vége lesz az előadásnak, megbírálnak önök szavaim igazságát. A legtávolabb fekvő országból gyűjtöttem össze seregletemet. Fölmentem egészen Spitzbergáig, hogy azt a rendkívül ritka s érdekes állatot beszerezsem, melyet önök azonnal méltán meg fognak bámulni! — Igenis!

Ugy van! Még a Sandwich-szigetekre is elutaztam, hogy elhozzam önöknek a legcsodálatosabb madarat, amelyet még senki sem látott. Szerencsétlenségemre

*) Hippodrom görög szó, a ló- s kocsiver-senytért nevezték így a görögök s rómaiak. Párisban egy nagy circust hívnak most így, melyben különböző előadásokat tartanak: p. vadállatokkal való harcot, léghajó-lendítést stb. mutatnak be. — *A fordító.*

**) St. Cloud, Párishoz közel a Szajna bal partján fekvő városka, mely bucsujáról és szeptemberi vásáraitól és az ott árult kalácsáról híres. *A fordító.*

a macskám, mely nagy inyencz, visszautaztomban felfalta!

Ez okból nem is mutathatom be önöknek. De vannak más nevezetes állataim. Ime először is — ekkor a nagy állatszelidítő ketreczet tolt maga elé, melyben egy tyuk volt — ime egy pompás *strucz-madár* köves Arábiából. Meg vagyok győződve, hogy ez a pusztai állat néhány perczre teljesen le fogja kötni figyelmüket, mint oly madár, mely a sivatagban él. Az arabok erősen vadásszák, de szárnyai segítségével csaknem mindig megmenekszik. Szárnyait ugyanis futása közben fölemeli s csak így képes szédítő gyorsasággal rohanni. Még a gyorsvonat sem tudna gyorsabban haladni, mint ez a pompás állat. Mindazáltal szelidíthető derék madár ez, és idomítható is. Bizonyosan látták már önök az állatkertben *) a struczot.

A gyermekek nevettek bátyjok ezen előadásán, mert jól látták, hogy az a nagyszerű strucz nem egyéb egy jámbor tyuknál, mely elég szerencsétlennek érezte magát a kalitkában s mindenkép igyekezett onnan kiszabadulni.

Az állat-szelidítő ezután egy igazi papagályt mutatott be, mely szerinte a dél-amerikai őserdőből került.

— Ez a papagály, folytatá Nándor, bár messze földnek a szülőltje, mégiscsodá-

*) Nándor itt a párisi nagy honosítási állatkertet érti (Jardin d'acclimatation) Páris legnagyobb közparkjának, az u. n. boulognei erdőnek egy részében, melyben több vadállat meg van szelidítve, p. apró elefánt, teve, zebra, strucz, stb. amelyeken aztán a gyermekek nyargalásznak, természetesen az őr felügyelete s vezetése mellett.

latraméltóan tud francziául beszélni. Mindjárt be is bizonyíthatom:

»Jól reggeliztél-e Jakab?«

Jakab így felelt:

»Fegyverrrt ide!«

Ez a rögtönzet is, bár feleletnek nem igen vált be, igazolta a szelidítő állítását. Ez pedig így folytatá:

— Ime hölgyeim és uraim, önök is bizonyíthatják, hogy ez a papagály ért is, beszél is a mi nyelvünkön. Valóságos csuda állat!

Ezzel a papagályt félre toltá.

— Ni, ni! A szép kacskák! kiáltott fel Lajos, aki egy tálat vett észre, melyben négy récze uszkált.

— Csalódik uram, felelt Nándor egész komolyan. Ezek, amint önök is láthatják, Ausztráliából való hattyuk! Csak a mostanában kaptam őket. Ez egy ritka, Franciaországban ismeretlen faj.

Önök azt hiszik, hogy ezek itt réczék. Nyilván azért hiszik ezt, mivel a hattyu fiatalon nagyon hasonlít a réczéhez.

Ezen előadás befejezéséül lesz szerencsém, hölgyeim és uraim, egy oroszánt bemutatni. Ne tessenek remegni! Fenevadam le van lánczolva; még ha szabadon bocsátom, sem harap!

Nándor egy széket huzott maga elé, melyhez a jó Medor volt hozzá kötve. Elköll ismerni, hogy a derék kutya hűségesen részt vett a játékban, mert meg sem moccan, pedig hozzá volt szokva a szabadsághoz.

— Ugy van, hölgyeim és uraim! Önök előtt áfrikai oroszán áll, mely az Atlasz-hegységből származik. Én még kölyök-korában vettem, s ez magyarázza, hogy

ennyire meg tudtam szelidíteni! Ime láthatják: nem is szükséges oroszán-ketreczben tartanom. Én magam sem aggódom, és önök se féljenek, ha a széktől ezennel leoldozom!

Az állatszselidítőnek e vig ötlete megrövidítette az előadást. A kutya szabadon érezve magát és megelégtelve a hosszú mozdulatlanságot, oly gyorsan szaladt el, mint a szél, amire mind a gyerekek a kedves kutya után iramodván, az előadásnak vidám vége szakadt.

Andriveau P. nyomán francziából fordította

GEISZ TIBOR.

ÉN NEM JÁTSZOM.

(Képpel a 328. és 329. lapon.)

— ENGEM ugyan hívhattok, én nem megyek... nem én! Csak azért sem! No persze... ha nektek nem tetszik, amit én akarok, nekem sem tetszik, amit ti akartok. Csak azért sem! Hiába is hívtok.

Az igazat megvallva, nem igen hívtá senki, hallani legalább nem lehetett. De Gizike úgy vélte, hogy hívják, csakhogy messziről, azért nem hallja. Látni láthatják, azért ül ott fent magasan a kerítésen. (Lásd a képet a 328. lapon) onnan ő is láthat messzire. Látja is jól Danikát s a többieket. No ugyan gyönyörű játék, amit véghez visznek. Nevetséges!

Hanem persze, amit Danika mond, annak meg kell történni. Mikor az imént össze gyültek tanácskozásra, hogy mi legyen a játék, Danika mindjárt előállt:

— Megálljatok csak! Már elkészítettem a csákót, zászlót, sipot, dobot. Egész katonabanda leszünk, aztán muzsikálva végig masirozunk a mezőn.

— Az nem ér semmit, az nem köll! felelé Gizike. Bujócskát játszunk.

— Majd arra is rákerül a sor. Nézzétek, itt van minden... jut mindenkinek valami... te leszel a zászló-tartó, Gizike.

— Nem leszek én! Ha azt akarjátok, hogy együtt játszunk, akkor azt teszitek, amit én kívánok.

— No, azt éppen én is mondhatnám, felelé Danika. De hát mondják meg a többiek, mit akarnak inkább.

Ezzel aztán Gizike mindjárt elvesztette a csatát. Mert amint Palika, Miczike és Szidike megpillantották a csákót, zászlót, sipot, dobót: szó sem lehetett róla, hogy egyebet kívántak volna játszani. Mindannyian rögtön Danikához pártoltak és kereken kimondták, hogy nekik más játék nem köll.

— No lásd, nagy többségben vagyunk, most már ne ellenkezzél, hanem jőjj szaporán.

— Nem megyek csak azért sem!

— Hát akkor maradsz. Majd én magam leszek a zászló-tartó is. Utánam, gyerekek, itt a sip... neked a dob és a csákó... neked meg a csingilingi... így ni! Most rajta!

És nagy jó kedvvel megindultak, (Lásd a képet a 329. lapon) csapván kegyetlen lármát, sipolást, dobolást, és — mi tagadás benne? — pár perc múlva már eszökbe sem jutott Gizike, akit ott hagytak egymagára. A lelkiismeretök nyugodt volt, ők nem bántották, csak azt nem engedték, hogy négyen együtt meghajoljanak az ő külön szeszélye előtt.

De ha ők vigan voltak, annál kevésbé volt vigan Gizike. Láta messziről a vigadozókat, hallotta lármájokat, kacagásukat, mikor pedig eltűntek a bokrok mögött, leste, honnan fognak előkerülni, várta, hogy majd eljönnek érte. De hiába várta. Haragudott, csakhogy még ez sem igen sikerült. Mert még maga magával sem tudta elhíttetni, hogy ha ő nem akart négynek engedni, mért engedtek volna azok négynek neki egymagának? ... Hiszen mondta Dani, hogy majd annak is sora kerül, amit ő akar... utóvégre is legjobb lesz, ha abba hagyja a

duzzogást és hozzájok megy, s ha bevégezik ezt a játékot, majd arra kerül a sor, amit ő akar.

Csakhogy az nagy tusakodásába került, hogy meg is tegye, amit gondolt. Tiszszer is neki készült, de mégis csak maradt. Végre nagy sokára rászánta magát és megindult. Ekkor a többiek már éppen visszatérőben voltak a ház felé. Már nem is muzsikáltak.

— Jól van no, szólt Gizike nagy begyesen, hát nem bánom, én is játszom.

— Már ma nem játszunk többet... nagyon sokat jártunk, sipoltunk, doboltunk, egészen bele fáradtunk, most [már beme gyünk pihenni. Már ugy is esteledik, elég volt.

Be is mentek, vége volt a játéknak s jóízűen pihentek utána.

Gizike is pihent, csakhogy nem jóízűen. És úgy vettem észre, azóta nem makranczoskodik, hanem ő is tesz egyet-mást a többiek kedvéért, hogy aztán ők is tegyenek valamit az ő kedvéért.

KÖR-REJTVÉNY.

Minden hatodik betűt olvasva, egy ünnepelet nevet róhatsz össze.

AZ ÉLET MESÉJE.

— Példázat. —

SZERETED, ha mesélnek neked, Pólikám? Jó; hát mondok mesét.

Volt egyszer egy szegény vándor. Ment, mendegélt soká, míg egyszer egy kopár, kietlen országba nem ért. Azt az országot nagy meredek sziklák kerítették be, melyeknek a tetejét örökös hó és jég borította. A föld kopár volt és pusztá; fű, virág rajta nem virított.

A patakok vize meg volt dermedve. A fák lombtalan meresztették száraz galyaikat.

A vándor beteg lett. Hideg, fagyos volt a föld, amelyen feküdt, körülte csend, halotti némaság. Lázás álmok gyötörték. Látta ez ország lakóit, kik mind hóbul voltak, csak a szemük és a szívük jégből. És látta hazáját, a hol aranyos kalászt renget a szellő, dallal van teli erdő, liget; délibákkal játszik a napsugár; virág lepi a rétet; zsongó bogárka a virágot; és pillangó űzi egymást könnyű szárnyon. És a szalmafüdelek alatt melegen érző, igazi emberek élnek.

Egyszer a homály oszolni kezdett. Három felséges nőalak tűnt elő.

Komoly volt az első. Égszín haja leomlott magas termetén. Végig ment a téren, és utána barázdák keltek a pusztá földön, és ő magot hintetetett beléjük.

Sírt a másik, és könyje ráhullott a barázdára, és a mag kikelt és ráhajlott a patakra, és megmozdult a patak.

Mosolygott a harmadik. Arcza szebb volt, mint a hajnal, üdébb a tavasznál. Mosolyától kék lett az ég; a fákon lomb

fakadt; a lomb közt megszólalt a kis madár; a lég dallal lett teli; fény és melegség áradt szét belőle, és vidám élet kelt lehelletén; nyomán virág fakadt.

A vándor bámult: azt hitte, álmodik.

A három tündér hozzá lépett:

— Mi téged meggyógyitunk.

— De kik vagytok, csodás nemtők? kérdező.

Föle hajolt komoly arczával az első:

— Én a Munka vagyok.

— És én a Részvét, mondá a második, és kezét megfogta s érző, meleg köny hullott szeméből reá.

A harmadik reá mosolygott.

— Én meg a Szeretet vagyok; és mi mind testvérek, édes lányai az örök Jósnak. Mi meggyógyitunk téged. Járj bizvást útadon.

Eltűntek.

És ismét sötét, pusztá volt minden. Csak egy szép gyermek-ifju állt mellette. Szeme egyszerre pajzán volt s komoly, szárnya aranytól ragyogott.

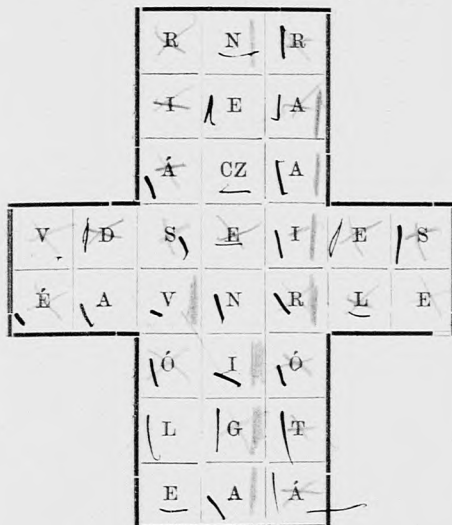
— Engem a testvérem küldött, a Szeretet; magam a Barátság vagyok. Ide adta a hármass varázs-szert, melytől meggyógyulsz s fölleled honodat; ez a szer e három ige: »*Munkálkodjál, légy részvevő és szeress!*«

S a vándor meggyógyult s legott hazájára lelt.

SÁRI NÉNI

KERESZTREJTVÉNY.

1-ső sor : Női név ; 2-dik sor : Szomoru hely ;
3-dik sor : Kerti eszköz ; 4-dik sor : Hires tengeri
város ; 5-dik sor : Roppant vizesés ; 6-dik sor :
Műveit élvezzük ; 7-dik sor : Ebből eszünk ; 8-dik
sor : Férfinév. A középső sor felülről lefelé egy
magyar király büszke nyaralójának nevét adja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII.köt. 18-dik
számában közölt betűrejtvény megfejtése :

Rákös.

Helyesen fejtették meg : Galgó-
czy Jolánka, Pallavicini Edina és Stefania, Viesel
Rózsa, Balassa Berta, Lafranko testvérek, Bittó
Dénes, Vincze Jenő és Aurél, Máder testvérek,
Schossberger L. Giduska, Márffy Ede, Lövinger
Fanny és Lenke, Mezei Berta és Mariska, Mit-
teregger Miczi és Andor, Vavrik Póli, Gschwindt
Ernő, Holzwarth Ferike, Freund Gyula, Gold-
berger Leo, Strakovics Aranka és Malvine, Beck
Blanca és Olga, Gutmann Lilly és Anna, Stauber
Erzsike, Loewy Anna és Márta, Csepreghy
Ferencz, Mezey Marianne, Iona és Edith, Sugár
Katicza és Márta, Károlyi Rosa, Fischer Albert,
Szedér Annuska, Balás Iván, Schlichter testvé-
rek, Bende Janika, Reich Irénke, Goldfinger
Emma és Irénke, Balkányi Kálmán (máskor le-
veledet gondosan nyirjad körül, hogy ne legyen

czafatos. F. b.), Schweiger Irma, Bernáth Emil
és Dezső, Végh Józsa, Koritschoner Margit, Beck
Irén és Sarolta, Keppich Irén és Józsi, Gulácsy
Irén, Weinberger Regina, Popper Jenő, Janovits
Margit, Gecző Annuska, Messer Rudolf, Murárik
Berci, Molnár Etelka, Jászffy Blanca.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. köteté-
nek 19-dik számában közölt találós mesék
megfejtése :

A teremtés a t betűnél kezdődik, az
élet pedig a t betűnél végződik.

Almafa és könyv abban hasonlítanak,
hogy mindkettőnek levele van.

Helyesen fejtették meg : Váczy
Mariska és Annika, Kábdebó Jancsi, Gschwindt
Ernő, Ninger Aranka, Zádor Béla, Bernáth Emil
és Dezső, Schaffer testvérek, Langfelder Olga,
Gutwillig Angela (részben.)

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 17-dik szá-
mában közölt rejtvények megfejtését utólag még
beküldték : Prámer Anna és Mariska, Schweiger
Irma, Reich Irénke, Bende Janika, Vincze Jenő
és Aurél, Schaler Gusztika, Lafrankó testvérek,
Balás Iván.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

Csepreghy Ferencz. Megrajzoltatom. — D.
H. Legfőbb kérheti a helyreigazítást. *Elvárnia*
akkor lehetne, ha alakilag igazunk nem volna.
A »pártolásra« semmi szükségünk. Az irodalom
nem ügyefogyott szegény, hogy támogatásra
szorulna. Magának szolgál vele, aki könyvet
vesz vagy lapot járát. — Bernáth Emil és De-
zső. Az első beválik. A »szélmalom«-nak elfelej-
tették megadni a kulcsát. — Plotényi Jenő. A
képecske ügyes, de a dada s a kis baba fotogra-
fiáját szivesebben vettem volna. Az újabb fény-
írás lehetővé teszi, hogy a fényképet teljes való-
jában sokszorosíthatja a könyvnyomó-gép, mint
akár a metszetet. A beaunoiri kis magyarokat
örvendve fogadom itt, ősi hazájukban. — Babos
Tercsike. Köszönöm, hogy közölted velem ne-
vedet, mint aki tanuló és olvasó társai nevében
küldött levelének szép írásával szerez nekem
régóta örömet. Üdv mindnyájatoknak ! — Mol-
nár Adèle. Részvevő soraid jólestek. Semmi
baj. — Schöpkes Mariska. Szíves érzelmeiteket
viszonzom. Az öcsikének mi a neve ? — Szüts
Olga. 4600. Kézhez jutott-e a »Napló« ? — Sig-
ray Antal. Besoroztam. — Csepesányi Géza.

A városligeti virág-tárlatra már későn érkeznek, arra az előadásra meg korán. A Deák Ferencz mauzoleumát kertetekre a temető-csösz megnyitja, s ott áldozhattok a nagy hazafi emlékének s gyönyörködhetek a jeles szobrász és építész, Zala és Kausser műveiben. — **Liebmann Juliska.** Mért nem tudósítottál annak idején a sikerült színi előadásról. A »*Forgó bácsi színháza*« cz. gyűjteményemben még több előadható darabot is találtok, melyeket a nyári szünetben is eljátszhattok. Örvendező soraid kedvesen estek. — **Bernáth Emil.** Ha az egyik számban nem jelent meg, ott lelitek a következőben. Az ilyen mulasztásokért a pósta felelős, valamint azért is, ha nevetek egyáltalán meg nem jelen. A másik tévedés, melyet elég magatoknak igazítani helyre. Egy ilyen csuszamlás a 106 munkálat nagy és göröngyös hegyén bizony könnyen megtörténhetett. — **Végh Józsa.** Csak a multkori megjegyzéseimet köllene ismételnem. De ha az eddigi mellett mindenképen meg akarsz maradni, nekem nincs ellene kifogásom. A szeretetemen az mitsem változtat. — **Sziklay József.** Az érdekes megfigyelést szívesen közlöm, a rejtvényedet azonban nem adom közre, először mert ismeretes, meg aztán, mert nem találok a »*Kis Lap*«-ba valónak. Jövőre ne rakjad a sorokat egymás hátára. — **Sturm Erzsike.** Rögtön, mihelyest megérett a cseresznye. — **Schlichter testv.** Csak kettővel esett meg a tévedés. A Misi dolgozata a második. De ez annak érdeméből mitsem von le. Az országgyűlés áll a főrendi és a képviselőházból, akkoriban a felső- és alsó-táblákból, melyek latinul tárgyaltak. Csak ez a kettő alkotja az országgyűlést. Az a fölkiáltás is latin nyelven harsant el: »*Vitam et sanguinem pro rege nostro, Maria Theresia!*« Aki közületek tud diákul, fordítsa le. A *Forgó bácsi* postájának nyomán kelt apró villongásokhoz semmi közöm. Érzétek be annyival, hogy valamennyi üzenetemnek oktató szerepet az alapja, s egyik kis olvasómat a másik rovására nem szoktam kitüntetni. — **Lafrankó József.** Az utolsó sor a feladványban amugy is 100-at ad. Ezt megváltoztatva, küldjed be újra. A másikat, mely szabatos, majd aztán ezzel együtt közlöm. — **N. J.** Örömmel veszek róla tudomást, hogy a torontálmegyei Tordán a »*Kis Lap*« olvasói előadták »*Forgó bácsi színházának*« egyik darabját (»*A tündér*«), melyet a buzgó apróság meglepően ügyesen adott elő, s hogy a kis szereplők között különösen Papik Mariska aratott nagy sikert. — **Schweiger Irma.** *Spádé* azt jelenti, hogy »*kará*«. Származik az olasz »*spada*« szóból, s magyarosan »*gyíkleső*« a neve, mert vékonyka szerszám biz az. S így a *spádé* csak *parádé*. — **Geisz Tibor.** A mulatságos jelenetnek, némi szükséges változtatással,

sorát ejtem. — „**Dombtetőn.**“ Gyenge csicseregés. Majd ha megtanult énekelni, jelentkezék. — **Ráth Béla.** Ujabb levelet várva, a régit a kosárba vettem s így nem adhattam meg a kért választ. — **Goldfinger testv.** A »*Forgó bácsi színháza*« című gyűjtemény (Eggenberger, Ferencz-terek) sok olyan gyermeki szindarabot foglal magában, melyekből kedvetekre választhattok. Ha csak módomban lesz, megjelenek az előadáson. — A „**Sukoró**“ szerzője, ügyes művecskéje alól kifejejtette a nevét. Ha ezt tudatja velem, meg fog jelenni. — **Messer Rudolf.** Besoroztam. — **Szűts Olga.** Örömeden örvendek. A jutalmat nem a részrehajló jóság, de a szigoru igazság osztotta. — **Gutwillig Angela.** Az előző üzenet neked is szól. — **Mayer Hedvig.** Ha csak sejtem, hogy abban a szép német városkában nekem milyen kedves kis hiveim laknak, elnéztem volna hozzátok. De tán derül még annak ujabb lehetősége. Akkor bizony állomást tartok ott. A czikkecske nem sokára meg fog jelenni. Üdvözlémet mindnyájatoknak! — **Schaffer testv.** Akit említettetek, ismeretlen előttem. Ami leveletek külsejét illeti, azt könnyű szerrel tehetétek volna olyanná, hogy a követelésnek megfeleljen. Van egy ép oly egyszerű mint elmés szerkezetű szerszám, mely »olló« néven ismeretes. Annak egyik karikájába bele akasztjátok a hüvelyk-, a másikba a mutató- és középső-ujjat, s csukván nyitogatván, a közbe szoruló papiros szélét takarosan körül nyirbáljátok. Nem is sokból áll ugy-e? S látnátok csak, az eredmény milyen meglepő! Próbáljátok meg. — **Molnár Etelka.** Már most teszi. — **Liebmann Juliska.** A két küldemény megment, de a te nevedet a nagy-kéri posta-hivatal nem ismeri, s a csomagot ide vissza küldötte. Hol a baj?

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Mayer Hedvig és Lajos 2 frt., Vihary Lajos, mint egy színi előadás jövedelmét 1 frt. (A »*Forgó bácsi színháza*« cz. gyűjteményből vett vig jelenetben (»*Pillanatnyi felhevülés*«) közre működtek Veres Nella, Vihary Lajos, Rápoly Irma és Szakács Lina.), Degenfeld Augusta és Katicza 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.